

ὀβριμότητα ἐπὶ τῆς γῆς. Ἀπόθανε, δυστυχισμένε, ἔλανε! Παραπολιὺ, καιρὸν ἐμόλυνε τὴν γῆν μετὰ προσέειπεν σου. Ἄμποτε νὰ σὲ καταπῆ ζῶντα, ἵσχος νὰ μὴν ἀφήσῃ τῆς μιστηῆς σου ὑπάρξεως! Ἡ δὲ ἄλογος μανία μου τῆς βλαβῆς με κατέλαθεν ἢ ἐπιθυμία τῆς αυτοχειρίας καὶ αὐτῆς ὅλαι μου αἰ σκέψεις προσηλώθησαν. Συνέτελευταῖον τὴν ἀπόφασιν νὰ καύσω τὴν κατοικίαν μου, καὶ νὰ γείνω καὶ γὰρ τοῦ πυρὸς παρανάλωμα καθετὶ ὑποῦ ἡμποροῦσε ν' ἀφήσῃ ἀνάμνησίν μου. Ἐμὸς δὲ καὶ μανιώδης ἐβγήκα εἰς τὴν πεδιάδα καὶ ἐπλαγήην κάμποσιν ὥραν εἰς τὸ σκότος, ἐπὶ τῆς κατοικίας μου Ἀκούσιο: ὀλολυγμοὶ ἐβγαίνον ἐπὶ τὸ κατατεθλιμμένον στήθος μου καὶ ἐτρόμαξαν ἐμὲ τὸν ἴδιον εἰς τὴν σιγὴν τῆς νυκτός. Καταστραμένους ἐμῆκα πάλιν εἰς τὴν κατοικίαν μου ἐπαραύαξα. Καταστροφή εἰς ἐσέ, λεπρέ! καταστροφή εἰς ἐσέ! Καὶ ὡτὰν ἐπρεπεν ὅλα νὰ συντελέσῃ εἰς τὸν ἀφανισμόν μου, ἤκουσα τὴν ἠχώ ἦτις, ἡχώ τῶν ἐρειπίων τοῦ πύργου Bramafan, ἐπὶ τῆς καθαρᾶς καταστροφῆς εἰς ἐσέ! Ἐστραμάτισον ὅλος, εἰς τὴν ὕψην τοῦ πύργου, καὶ ἡ ἠχώ τοῦ ὄρους ἐπανάλασε πολλὴν ὥραν ὑπετέλεσα. Καταστροφή εἰς ἐσέ!

Ἐπὶ ἓνα λύχρον, καὶ ἀπορασιζόμενος νὰ βάλω εἰς τὴν κατοικίαν μου, κατέβην εἰς τὸ χαμηλότομον δωματίον φέρων μαζὴ μου κλήματα καὶ ἔσθια ἑσθια. Ἦτο τὸ δωματίον εἰς τὸ ὅποιον ἕκατο ἡ ἀδελφὴ μου καὶ ὅπου δὲν εἶχα ἐμῆ ἀποθήκην. Ἐ καθεδρὰ τῆς εὐρίσκειτο ἀκόμη καθὼς καὶ τὴν ἐσήκωσα ἀπ' αὐτὴν διὰ τελευταίαν φράσιν. Ἐβίβην εἴγος φόβου, βλέπων τὸ κάλυμμά της καὶ ἀπὸ τὰ φορέματά της διασκορπισμένα εἰς τὸ δωματίον. Οἱ τελευταῖοι λόγοι τοὺς ὁποίους ἐπρόφερε ἐξέληθ τοῦ δωματίου ἐνεχράχθησαν πάλιν εἰς τὸ δωματίον μου. « Δὲν θὰ σ' ἐγκαταλείψω ἀποθνήσκουσα, μοῦ ἔλεγε· ἐνθυμοῦ ὅτι θὰ εἶμαι παρούσα εἰς τὴν ἀγωνίαν σου. » Ἀποθέτων τὸν λύχρον εἰς τὴν ἀποθήκην, διέκρινα τὴν ταινίαν τοῦ σταυροῦ τὸν δὲ ἔβην εἰς τὸν λαϊμόν της καὶ τὸν ὅποιον εἶχε ἡ ἴδια ἀνάμεσα εἰς δύο φύλλα τῆς θείας γραμμῆς. Εἰς τὸ θέαμα τοῦτο ὠπεισθοπόρησα, τρέμων ἅγιον τρόμον. Τὸ βάθος τῆς ἀβύσσου ὅπου ἦτο ἔτοιμος νὰ κρημισθῶ ἐπαρουσιάσθη αἴφνης εἰς τὴν ἐξηπατημένους ἕως τότε ὀφθαλμούς μου. Τρέμων, ἔβην πλησίον μου τὴν ἑρὰν βίβλον. Ἰδοὺ, ἰδοὺ, ἐβίβην, ἢ βοήθεια τὴν ὅποιαν μοῦ ὑπεσχέθη! Καὶ ἐτραβοῦσα ἀπὸ τὴν βίβλον τὸν σταυρὸν, ἦδρα ἐν σφραγισμένον γράμμα ὅπου ἡ καλὴ μου ἀδελφὴ ἀφήσκει δι' ἐμέ. Τὰ δάκρυά μου, τὰ ὅποια ἐβαίνον ἕως τότε ἡ λύπη, ἔβρευσαν ἄρθρα. Ὅλα μου ἄλλα σχέδια διελύθησαν ἐν τῷ ἅμα. Ἐβίβην ὥραν εἰς τὴν καρδίαν μου ἐκείνην τὴν πολυεπίστολὴν πρὶν δυνηθῶ νὰ τὴν ἀναγνώσω, καὶ ἐπείσθησα διὰ τὰ ἐπικαλωσθῶ τὴν θεῖαν εὐσπλαγχνίαν, τὴν ἀνοιξά καὶ ἀνεύχασθαι, λύζων, τοὺς λόγους τοὺς εἴτινες θὰ εἶναι αἰωνίως χαραγμένοι εἰς τὴν καρδίαν μου. « Ἀδελφέ μου, μετ' ὀλίγον σὲ ἀφίω

ἀλλὰ δὲν θὰ σ' ἐγκαταλείψω. Ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐνθα ἐπιβίω νὰ μεταβῶ θέλω ἀγρυπνῆ ἐπὶ σοῦ. Θέλω ἐκτεύσει τὸν Θεὸν νὰ σοῦ δώσῃ γενναϊότητα νὰ ὑποφέρῃς μετὰ καρτερίαν τὴν ζωὴν μετριτοῦ εὐδοκῆσῃ νὰ μᾶς ἐνώσῃ εἰς ἄλλο κόσμον. Τότε θέλω δυνηθῆ νὰ σοῦ δεῖξω ὅλην τὴν φιλοστοργίαν μου· τίποτε πλεονεξία δὲν θὰ μ' ἐμποδίζει νὰ σὲ πλησιάσω, καὶ τίποτε δὲν θέλει δυνηθῆ νὰ μᾶς χωρίσῃ. Σὺ ἀφίω τὸν μικρὸν σταυρὸν τὸν ὅποιον ἔφερα ἐπάνω μου ἐπὶ ζωῆς. Αὐτὸς τῶν πόνων μου ἐγένετο συγνάκις παρηγόριος, καὶ ἄλλος παρ' αὐτὸν ποτὲ δὲν ὑπῆρξε μάρτυς τῶν δακρύων μου ἐνθυμήτου, ὅταν τὸν ἴδης, ὅτι τελευταία μου εὐχὴ ὑπῆρξε νὰ ζήτῃς καὶ ν' ἀποθάνῃς καλὸς χριστιανός. »

Ἀκριβὴ ἐπιστολή! Ποτὲ δὲν θὰ τὴν ἀφήσω ἀπεπάνω μου· θὰ τὴν φέρω μαζὴ μου καὶ μέσα εἰς τὸν τάφον. Αὐτὴ θὰ μοῦ ἀνοιξὶ τὰς θύρας τοῦ οὐρανοῦ, τὰς ὁποίας τὸ ἐγκλημά μου ἐμελλε διὰ παντός νὰ μοῦ σπάλισῃ. Ἀφοῦ ἐτελείωσα τὴν ἀνάγνωσιν, μοῦ ἐφάνη ὡς νὰ ἐλειποθύμησα, διότι πᾶν ὅτι πρὸ ὀλίγου ἐδοκίμασα εἶχεν ἐξαιτῆσαι τὰς δυνάμεις μου. Ἐβίβην νὰ ἐκτυλίττεται εἰς τὴν ὄρασίν μου νέφος, καὶ διὰ κάμποσιν ὥραν ἐλησμένησα συγχρόνως καὶ τὰ δεινὰ μου καὶ τὸ αἰσθημα τῆς ὑπάρξεώς μου. Ὅταν συνήλθα, ἦτο προχωρημένη ἡ νύξ. Καθόσον δὲ ἐγένοντο καθαραὶ αἰ ἰδέαι μου, ἠθανόμην ἀρίστον τινα εἰρήνην. Τὰ συμβάντα τῆς ἐσπέρας μοῦ ἐφαίνοντο ζυεῖρον. Τὸ πρῶτόν μου κίνημα ὑπῆρξε νὰ ὑψώσω τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν οὐρανὸν νὰ τὸν εὐχαριστήσω διότι μ' ἔσωσεν ἀπὸ τὸ μέγιστον τῶν δυστηχημάτων. Ποτὲ ὁ οὐρανὸς δὲν μοῦ εἶχε φανῆ τὸσον αἰθριος καὶ ὡραῖος. Λαμπρὸς ἀστὴρ ἐλαμπεν ἐνώπιον τοῦ παραθύρου μου. Τὸν παρητήρησα πολλὴν ὥραν μετὰ ἀνεκφραστον χαρὰν, εὐχαριστῶν τὸν Θεὸν διότι μοῦ παρεχώρει ἀκόμη τὴν εὐχαριστήριον νὰ τὸν βλέπω, καὶ ἠθανόμην μουσικὴν παρηγορίαν, συλλογιζόμενος ὅτι μία τῶν ἀκτίνων του ἦτον ἐν τούτοις προσδιωρισμένη διὰ τὸ θλιβερόν κελλίον τοῦ Λεπρού.

Ἀνέβην εἰς τὸ δωματίον μου ἡσυχώτερος. Ἐξώδευσα τὸ ἐπίλοιπον τῆς νυκτός ἀναγινώσκων τὴν βίβλον τοῦ Ἰωβ, καὶ ὁ ἅγιος ἐνθουσιασμός τὸν ὅποιον μετέδωκεν αὐτῇ εἰς τὴν ψυχὴν μου διέλυσε τελευταῖον ὀλοκληρωτικῶς τὰς μαύρας ἰδέας αἵτινες μ' εἶχον περικυκλώσει. Ὅταν ἔζη ἡ ἀδελφὴ μου, ποτὲ μοῦ δὲν εἶχα ἀσθανθῆ τοιαύτας φρικτὰς στιγμὰς, διότι, διὰ νὰ ἦμαι ἡσυχώτερος, μοῦ ἔφθανε νὰ ἤξερω ὅτι εἶναι πλησίον μου, καὶ τὸ νὰ συλλογιζώμαι τὴν φιλοστοργίαν ὅπου εἶχε δι' ἐμέ ἤρκει νὰ μὲ παρηγορῇ καὶ νὰ μοῦ κάμῃ καρδίαν. Οἰκτίρμων ζέει! Νὰ σὲ φυλάξῃ ὁ Θεὸς νὰ καταντήσῃ ποτὲ νὰ ζήτῃς μόνος! Ἡ ἀδελφὴ μου, ἡ συντροφός μου, δὲν ὑπάρχει πλέον· ἀλλ' ὁ Θεὸς θέλει μοῦ δώσῃ τὴν δύναμιν νὰ ὑποφέρω μετὰ γενναϊότητα τὴν ζωὴν. Ἐπιβίω νὰ μοῦ τὴν δώσῃ, διότι τὸν καθικετεῶ ἐν συντριβῇ καρδίας.

— Ποίαν ἡλικίαν εἶχεν ἡ ἀδελφὴ σου ὅταν τὴν ἔχασες;

— Μόλις ἦτον εικοσιπέντε ἐτῶν· πλὴν τὰ βασάντα τῆς ἐσαμνὰν νὰ φαίνεται μεγαλειτέρα. Καίτοι ἀπὸ